

מאמר דניאל

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשת בא

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	המגן ליל פח "אור המים"
18:24	17:49	16:37	ירושלים
18:20	17:46	16:54	ת"א
18:20	17:46	16:54	חיפה
18:23	17:49	16:57	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

ה' אומר למשה, "דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואישה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב ושמלות וניצלתם את מצרים". ואפשר לשאול, מדוע ביקש ה' ממשה בלשון בקשה "דבר נא"? למה חשוב לה' יתברך שהם יעשו את זה? מדוע הוא מבקש בלשון בקשה? וזאת בכדי שלא יאמר אותו צדיק (אברהם אבינו) שאת ההבטחה - "ועבדום ועינו אותם" ה' קיים ועשה, ואילו את ההבטחה - "ואחר כך יצאו ברכוש גדול" כמו שהבטיח ה' לא קיים חס ושלום. לכן אמר ה' בלשון בקשה "דבר נא", בכדי שלא לצער את אברהם אבינו. וזאת משום שהבטיח ה' לאברהם שזרעו יצא ממצרים ברכוש גדול. ולכן היה חשוב לה' שבני ישראל יקיימו את ההבטחה שלו לאברהם אבינו שיצאו ברכוש גדול.

אפשר לראות דבר נפלא נוסף, ה' הוא רחמן גדול, ומרוב אהבה לבניו, ריחם עליהם שלא יתעייפו, לכן החליט לתת לעם ישראל את כל הרכוש הרב של המצרים לאחר קריעת ים סוף. שהרי המצרים לקחו איתם את כל רכושם למלחמה, וכשטבעו בים, אספו בני ישראל את כל רכושם. ולכן השאיר את ישראל שיצאו ממצרים ללא משא של רכוש, כי ידע ה' שהמצרים הם שישאו את משא הרכוש בעצמם, ועם ישראל ייקחו זאת ישר לאחר קריעת ים סוף, מתי שכל המצרים יטבעו בים. וכל זה נעשה אך ורק לטובת עם ישראל שלא יתעייפו לחינם. אך פה נוצרה בעיה, הרי ה' הבטיח לאברהם שיצאו ברכוש גדול, והנה עתה יראה אברהם אבינו כי בניו יוצאים ממצרים ללא רכוש, ויחשוב שההבטחה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" לא התקיימה, וכדי למנוע מחשבה כזו אצל אברהם, ביקש ה' ממשה שבני ישראל ישאלו איש מאת רעהו ואישה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב ושמלות, כדי שיצאו עם רכוש מסוים ביציאתם ממצרים, ולא יראה שיוצאים בלי כלום. ה' רצה למנוע מאברהם מחשבה פסולה שחס וחלילה לא יחשוב כי הבטחה אחת לא התקיימה. לכן נאמר לשון "דבר נא", שזוהי לשון בקשה, שכל מטרתה היא שלא תהיה מחשבה רעה לאברהם אבינו, אנו רואים שאין ה' מנסה אדם בניסיון אלא אם כן הוא יכול לעמוד בו.

וכדי להסביר יותר את הדברים אפשר לבאר זאת על פי משל נפלא שחיברו חמיו של מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, רבי אברהם פטאל זצ"ל: מספרים על שתי מדינות שהיו במלחמה שנים רבות על שטח מסוים. והמלחמה התקיימה ללא הכרעה. לימים בא אחד מראשי המדינות הסמוכות ואמר "עד מתי תלחמו וישפך דם נקי, אני מציע לכם שכל אחד ייקח נציג מטעמו, וילחמו שניהם בלבד, והמדינה שניצחה ינצח תקבל את השטח". שמעו זאת הצדדים וקיבלו את ההצעה. ואכן נקבע יום לקרב, כל צד בחר לו לוחם מטעמו. ביום הגורלי התכנסו ראשי המדינות משני הצדדים באצטדיון בעיר ניוטרלית, נכנסו שני הלוחמים, אחד חזק שמן וגבוה, והשני קטן רזה ונמוך, והחלו להילחם זה בזה, על המנצח מוטל לזרוק את חברו לבור שנמצא בסוף המגרש. תוך כדי הקרב הצליח הלוחם השמן והענק להרים את הלוחם השני הרזה והקטן על גבו, והחל לרוץ עימו לכיוון הבור כדי לזרוק אותו לשם ובכך לנצחו, אך להפתעת כולם ברגע האחרון שניה לפני שהגיעו לבור חמק הלוחם הרזה מגב הלוחם השמן ודחף בזריזות את הלוחם השמן לבור, ובכך הוכרעה המלחמה ארוכת השנים. במסיבת הניצחון שערך המלך המנצח ללוחם, שאל אותו המלך, "מדוע נתת לו להרים אותך על גבו ובכך היינו בטוחים שאנו מפסידים את המלחמה, היית צריך להרימו מראש". ענה לו הלוחם בחיך, "ידעתי שאנצח אותו, אך הוא איש שמן וכבד, ואני איש רזה, מדוע אני אתעייף להרימו עד הבור? נתתי לו להרים אותי, וברגע המתאים והנכון קפצתי וניצחתי". וכך הוא הנמשל והמסר אלינו.. ה' נתן למצרים לסחוב את כל רכושם עד ים סוף, ולאחר קריעת ים סוף בני ישראל באו וקבלו את הרכוש הגדול כפי שהובטח לאברהם אבינו, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול".

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

שמעון בן עיישה	גרשון בן רחמה	אורלי בת סעידה
יצחק בן רחל	אהרון בן חזלה	נוריה בת נעימה
דוד בן נטע	חי בן ירדנה	קוקב בת אביגיל
יקותיאל בן שושנה	חנניה בן אסתר	אינס בת מרים
דוד בן אוריט	יהושוע בן תמו	חדווה בת מסעודה
אליהו בן רחל	יוחנן בן בסקי	ציפורה בת רבקה
	נתנאל בן אורלי	ז'נין בת מזל
	ישראל בן נזי	שרה בת זילפה
	יעקב בן סעידה	סוזן בת מסעודה
		שרה בת חנינה
		אליס עישה בת סימי

"תפילה טובה היא זו המגלה לאדם את תלותו בבורא עולם" (רבי נחמן מברסלב)

- 2 אמוץ
- 3 אמוץ
- 4 אמוץ

ראשון	ז' שבת	שני	ח' שבת	שלישי	ט' שבת	רביעי	י' שבת	חמישי	יא' שבת	שישי	יב' שבת	שבת	יג' שבת	
פטירת הצדיקים: ר' דוד מלעלוב ר' חיים נחמני הלוי	פטירת הצדיק: ר' יוסף מספניקא	שני	פטירת הצדיק: ר' יוסף מספניקא	שלישי	פטירת הצדיקים: ר' רפאל ישעיה אולאי ר' ניסים ב"ד ראובן	רביעי	פטירת הצדיקים: ר' שלום שרעבי (הרש"ש) ר' מהר"ם מפאדובה ר' רחמים חי חויתה הכהן ר' יוסף יצחק שניאורסון ר' שלום שבזי	חמישי	פטירת הצדיק: ר' יוסף כהן	שישי	פטירת הצדיקים: ר' חיים כפוזי ר' שבתאי אטון	שבת	פטירת הצדיק: ר' בן ציון שפירא שבת שירה סוף זמן ברכת לבנה עד 3:08	יג' שבת

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

וברעיא מהימנא פרשת משפטים פירושו – צדיק ורע לו – שהרע שבו כפוף לטוב וכו'.

הוא צדיק, אבל יש בו מעט רע, אולם המעלה של צדיק זה היא, שהרע שבו מתבטל לטוב שבו. הוא לא מעיז לזוז בלי הרשות של הטוב, אם הטוב לא יתן לו רשות הוא לא יעשה מאומה. כלומר צדיק ורע לו זהו צדיק שמשפיל את הרע עד עפר, הוא לא מתחשב כלל בצד הרע, ולכן הרע שבו כפוף לטוב. וכמו כן רשע וטוב לו – הטוב שבו כפוף לרע, וכן הלאה.

בהתאם לזוהר הקדוש יוצא שצדיק וטוב לו וצדיק ורע לו הם תארים שמציינים את מדריגות הצדיקים, מדריגה אחת של צדיק גמור, שיש בו רק טוב, את הרע הוא עקר מהשורש, ואין לו שום צד רע כלל, זהו צדיק וטוב לו – וזו עבודה של שנים. דוד המלך הצליח בזה, כמו שאמר "ולבי חלל בקירבי" (תהילים ק"ט).

אין בו רע כלל, ובגלל זה הוא זכה להיות רגל רביעית של המרכבה וזכה גם שמישיח יהיה דווקא מזרעו.

ומדריגה שניה של צדיק שאינו גמור, שעדיין יש בו מעט רע, אלא שהוא כפוף לטוב שבו, וזהו צדיק ורע לו, הוא מקבל דרגה פחותה יותר כיוון שאין לו כוח לסלק את הרע לגמרי. וכתוב בנביא "למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו" (חבקוק א'). ושואלת הגמרא (בברכות ז' ע"ב) וכי רשע בולע צדיק? והא כתיב "ה' לא יעזבנו בידו" (תהילים ל"ז) וכתיב "לא יאונה לצדיק כל און" (משלי י"ב) – אלא צדיק ממנו – בולע. צדיק גמור – אינו בולע. כלומר תלוי מה הדרגה של האדם בצדיקות.

על פי כן, יש צדיק שבאמת הוא מצויין, אבל עדיין הוא לא פינה את היצרים שלו, כגון שלא תיקן את מידת הכעס שלו. כי צריך להיות צדיק בעיני אלוקים ואדם, אם הוא מקבל אנשים בפנים זועפות וכועס עליהם ומחרף אותם, הוא נקרא צדיק ורע לו. יש גם צדיק שהוא גס רוח מאוד קשה מאוד להתקרב אליו, יש אצלו הרבה גינוני כבוד – הוא נקרא צדיק אצל האנשים, אבל הוא רע אצל ה'. ולכן כדי שהצדיק יהיה טוב בעיני אלוקים ואדם, הוא צריך לעקור את שורש הרע. אבל יש צדיקים שלא אכפת להם מכל העניינים האלו, גם אם תדרוך עליהם הם ינשקו אותך אחר כך. (בצור ירום חלק א' פרק א').

בתחילת פרשת השבוע התורה מספרת שלאחר שהתרה משה רבנו בפרעה שאם לא ישלח את עם ישראל מארצו הקב"ה יביא עליו את מכת הארבה, שאל פרעה את משה "מי ומי ההולכים" והשיב לו משה: "בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותנו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג' לנו". (שמות י, ח-ט), אך פרעה התנגד לכך בכל תוקף, ואמר למשה "לא כן, לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אותה אתם מבקשים, ויגרש אותם מאת פני פרעה". (שם, פס' יא). נמצא שמשה רבנו דרש שיחד עם המבוגרים יצאו גם הילדים, ואילו פרעה הרשע התעקש שרק המבוגרים יצאו לעבוד את ה', אך הילדים ישארו במצרים. והעניין בזה: גם משה רבנו וגם פרעה הרשע ידעו היטב שכל המשכיות קדושתם של עם ישראל תלויה אך ורק בילדים הרכים, כי אם חלילה לא יהיו ילדים שילכו בדרך האבות, מה תועיל קדושת האבות, הלא אין לה שום המשכיות בעולם. לכן פרעה הרשע שרצה לעקור מן העולם חס ושלום את קדושתם של עם ישראל התעקש להפריד בין ההורים לילדים, ולא הפריע לו כלל שההורים ילכו לעבוד את ה', ובלבד שהילדים ישארו במצרים וימשיכו לינוק את תרבות מצרים הטמאה וממילא לא תהיה שום המשכיות בעולם לעבודתם הקדושה של האבות. פרעה אחז בשיטת "הפרד ומשול" דקליפה – הפרד את ההורים הצדיקים מהילדים הקטנים, ובזה תמשול בכל המשכיות קדושתם של ישראל. וכן מצינו בתלמוד ירושלמי (סנהדרין פ"ה ה"ב) שאמר אחז הרשע "אם אין גדיים – אין תיישים. אם אין תיישים – אין צאן. אם אין צאן – אין רועה. אם אין רועה – אין עולם. כביכול כך היה אחז סבור בדעתו לומר: אם אין קטנים – אין גדולים, אם אין גדולים – אין חכמים, אם אין חכמים – אין נביאים, אם אין נביאים – אין רוח הקודש. אם אין רוח הקודש – אין בתי כנסיות ובתי מדרשות, כביכול אין הקב"ה משרה שכונתו על ישראל". אך משה רבנו, שכל דאגתו היתה להמשיך בעולם את קדושתם של עם ישראל לדורי דורות, עמד על כך בכל תוקף וללא פשרות שלא תהיה בשום אופן הפרדה בין ההורים לילדים. (אמרי נועם, פרשת בא, מאמר א').

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

חזן נוסף שהיה לרבינו הוא הרב הגאון רבי מסעוד מלול זצ"ל, שהיה תלמידו של בבא סאלי. מעשה שהיה שפעם הגיע תלמיד חכם מפורסם מירושלים עיר הקודש למרוקו, וכיבדו ר' מסעוד להיות חזן במקומו. הצדיק מירושלים עלה לתיבה והחל להתפלל במהירות גדולה. בבא סאלי מאוד הקפיד על ר' מסעוד ואמר לו "מי נתן לך רשות למנות חזן אחר במקומך?" ובחזן גער הבבא סאלי "לספור כסף אתה סופר ומונה לאט לאט ובכוונה עצומה, ואילו שמדובר בתפילה אתה רץ ומדלג ומקפץ?"

בבא סאלי העדיף חזנים פשוטים המתפללים לה' בתמימות בכל נפשם. אחד מהם היה ר' חיים דיניו שזכה להיות חזן של בבא סאלי בזכות זקנו, ובזכות תמימותו ופשטותו. כשעלה בבא סאלי לארץ בפעם השניה, התארך בשכונת רחובות הבוכארים בבית קרובו ר' בצלאל מכסומוף ז"ל. רבינו התפעל מאוד מחסידותם של גדולי ירושלים, שרובם נכולם גרו בשכונת רחובות הבוכארים, אך במיוחד התפעל בבא סאלי מתפילתו ודביקותו של החזן בבית הכנסת יששכרוף-בא' ביוף, הלא הוא הרב הגאון שלמה משיח צוק"ל, שהיה בוכה מרוב ערגה והשתפכות הנפש בשעת התפילה, עד שהריצפה שלפניו התמלאה בדמעות.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

אחד החסידים חלם בלילה אחד כי בא אליו מישהו בחלום ואמר לו "אם יביאו לך מחר דג, קנה אותו מיד והבא אותו בבקשה אל הצדיק הקדוש והחסיד – רבי נחמן מברסלב. ויתעורר החסיד בבהלה ויקץ משנתו והינה חלום. ובאמת באותו בוקר הגיע אליו אחד הערלים ובידו היה דג למכירה, מיד נזכר החסיד בחלומו, קנה את הדג ורץ במהירות לביתו של רבי נחמן להביא לו את הדג ולספר לו את החלום. אך איך שהגיע החסיד לביתו של רבי נחמן, כבר הקדימו רבי נחמן ושאל "הבאת אלי את הדג?" נבהל האיש בהבינו כי ציפה וחיכה רבינו לבואו של הדג ומיד נתן לו את הדג מבלי לספר לו את חלומו. כשנטל את הדג הביט בו ואמר כמה מילים בידיש "א גרויסע שלא לשמה" והסביר רבי נחמן לחסיד שרוב חייו של אותו אדם המגולגל בדג זה, לא עשה שום מצווה לשם שמיים, והיה עושה מצוות רק לשם כבוד וגאוה, ועל כן נענש. וגילה רבי נחמן לאותו חסיד שהדג הנ"ל הוא אביו של החסיד ותיקונו הוא שישבלו אותו ויאכלו ממנו בשבת הקדושה. וכן היה. (שיח שרפי קודש א-שנה).

גם אתם יכולים להיות שותפים בזיכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגוריכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים בזיכוי הרבים. צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

לפני המון שנים, חי בצפת יהודי פשוט שעבד את ה' יתברך בתמימות ולהט. תפילות הסידור תמיד היו שגורות על פיו, אך מעבר לכך לא ידע דבר. ידיעותיו בתורה לא היו גדולות אבל תמיד היה מרבה במעשי חסד ונתינה לזולת. את המעשים הטובים הללו ניסה תמיד להסתיר מעיני הבריות. הוא היה אוהב לעשות את מעשיו בסתר מבלי שאיש ידע על כך. מידי לילה ולילה היה לו מנהג קדוש, להתעורר בחצות ולעשות תיקון חצות בבכיות ובתחנונים. הוא בכה על גלות השכינה וייחל והתפלל לגאולה. לילה אחד, כשסיים את תיקון החצות שמע האיש נקישות בדלת. "מי שם?" שאל האיש. "אלהו הנביא" השיב לו הקול. היהודי התמים פתח את הדלת ולפניו ניצבה דמות הדורת פנים וקורנת. "בשמיים התרשמו מאוד ממעשייך הטובים. ולכן שלחו אותי אליך כדי שאפקח את עיניך ואלמדך סודות גנוזים בתורה". אמר אליהו הנביא לאיש התמים. האיש הנפעם הביט המום בדמותו הקורנת של אליהו הנביא. "בוודאי אשמח מאוד" ענה האיש לאלהו הנביא. "רק בתנאי אחד" ענה אליהו הנביא. "עליך לגלות לי את המעשה הטוב והמופלא שביצעת ביום הגיעך למצוות שבגללו בעיקר הוחלט לשלוח אותי אליך". היהודי התמים התבייש, הוא היה נבוך מהתנאי שהציב לו אליהו הנביא, ואכזבה קשה מילאה את ליבו. "אם כן לצערי לא אוכל לקבל את הצעתך. אאלץ לוותר על כל הסודות הגנוזים והלימוד איתך". אמר. "כל ימי הדריכני אבי לצניעות מוחלטת והזהירני שלא אשתף איש במעשיי הטובים". כך אמר לי אבי "על מצוות שאתה עושה צריך לדעת אך ורק ה' יתברך בעצמו". "אינני יכול לשתף אותך במעשיי ולכן נאלץ אני לוותר על הלימוד איתך". התנצל האיש בפני אליהו הנביא. כאשר הרים את עינו נעלמה דמותו של אליהו הנביא. הוא התיישב על הרצפה ומעיניו ירדו דמעות. מצד אחד היה גאה בעצמו שעמד בניסיון והקשיב לאביו, לא לספר לאיש את מעשיו הקדושים ולהישאר צנוע ובעל ענווה. אך מצד שני, הוא הפסיד ללמוד עם אליהו הנביא סודות קדושים ורזי תורה. בנתיים בעולמות העליונים הדדעצו ולא האמינו כאשר שמעו שהאיש התמים העדיף להפסיד לימוד מאלהו הנביא ולא לספר את מעשיו ולהישאר צנוע ובעל ענווה. הדבר עוד יותר העלה את ערכו של היהודי התמים והפשוט. ובשמיים החליטו שאלהו הנביא ירד שוב פעם להתגלות לאותו איש פשוט, וללמד אותו סודות תורה גנוזים מבלי שום תנאי, כי ראו כמה מעשיו של האיש באמת לשם שמיים ולא לשם גאווה וכבוד. ולמחרת באמת כך היה, בלילה, שמע האיש שוב דפיקות בדלת, בעת שסיים לערוך תיקון חצות. היה זה כמובן אליהו הנביא, מאותו הלילה נעשה אליהו הנביא אורח קבוע בביתו של האיש היהודי מצפת. בכל פעם לאחר חצות הלילה, הגיע ולימד את היהודי הפשוט תורה. בתוך תקופה קצרה עלתה רמת ידיעתו בתורה של היהודי לגבהים מרומים. הוא נעשה תלמיד חכם עצום ובעל סודות גנוזים. אך הוא המשיך להישאר צנוע ועניו, ולא הראה שום בקיאות ושום צדקות בתורה הקדושה. עד יום מותו לא ידע איש על השינוי העצום שעבר עליו. ואף אחד לא ידע על מעשיו, הוא המשיך להישאר איש פשוט וצנוע. לאחר שנפטר ועלה למרומים, ביקשו בבית דין של מעלה להעניק ליהודי הזה הזדמנות נוספת, שהרי לא התפרסם שמו בעולם הזה, כל מעשיו הטובים היו בסתר וידיעותיו בתורה היו רק לעצמו ולא התפרסם שמו ותורתו בעולם, ולכן הורידו את נשמתו לעולם הזה פעם נוספת, הפעם כצדיק גדול ששמו התפרסם בכל העולם, ואף ילכו אחריו חסידים רבים. והצדיק הגדול והקדוש שקיבל את הנשמה של אותו יהודי צדיק מצפת היה לא פחות ולא יותר "הבעל שם טוב הקדוש" שאין איש שלא שמע עליו, זכותו תגן עליו אמן..

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

על ידי קדימת ההשכמה בבוקר בזריזות ובחשק לעבודת השם יתברך, זוכה האדם לקנות קניין הטהרה בנפשו ולכבוש את יצרו בידו במשך כל שעות היום כולו, וכאשר כבר מראשית היום זוכה לשלוט על חומריותו ולשעבדו לעבודת קונו, ממילא יהיה לו נקל לקיים את כל דברי השולחן ערוך אשר הוא יסוד כל היהדות, ויהיה נשמר מיצרו הרע מראשית ועד אחרית היום, לכן מרן השולחן ערוך פתח דוקא בהשכמת הבוקר ולא בקריאת שמע כפי שפתחה המשנה. וכבר רמז על זה מרן החיד"א (ברכי יוסף סימן א אות ב) – הבא להרגך (היצר הרע) השכם להרגו, והיינו שבכח ההשכמה יכבוש את יצרו המסיתו מדרכי חיי תורה וקדושה לחיי חומר ותאוה, מלבד אשר זוכה לדברים הרבה כמו שיתבאר לקמן. (סוף ענף ב').

כתב מורינו ורבינו הרב הגדול המופלא בחסידות ופרישות הגאון המופלא רבי חיים פאלאג'י זלה"ה בספרו הבהיר "רוח חיים" (או"ח סימן א אות ד בד"ה והנה) דהנה יש מקום לחקור על אשר רבינו הטור ומר"ן הבית יוסף בשולחנו הטהור התחילו את חיבורם בדיני הנהגת האדם בבוקר ולא התחילו מדיני קריאת שמע כמו שהתחיל רבינו הקדוש במשניות ובתלמוד, וכמבואר בריש פרק קמא דברכות (ב), דתנן התם מאימתי קורין את שמע בערבין, וקאמר בגמרא הקדושה תנא אקרא קאי, דכתיב "בשכבך ובקומך" (דברים ו, ז), והוה להו להתחיל מדיני קריאת שמע של לילה? ומה היה להם להפך הסדר ולהתחיל מדינים הנהגים בקימת האדם בבוקר? וגם הרמב"ם זלה"ה בחיבורו היד החזקה (ח"א) כשבא לכתוב דינים של התפילה, התחיל מהלכות קריאת שמע כמו המתניתין והש"ס דריש פרק קמא דברכות, כן הקשה אדוני אבי ועטרת ראשי נר"ו. (חלב הארץ, חלק ראשון, פרק א', עמ' 67).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

ככל שהאדם יותר מתרחק מדרך השכל, יותר הוא מכעיס את ה'. דוגמא לכך הם אנשים שמשתמשים בסמים, שעונשם קשה וכבד מאוד כבר בעולם הזה, שמאבדים כל צלם אנוש והרבה מתים במיתה משונה מתוך יסורים קשים. ולכאורה מדוע? אלא זה כל כך נגד השכל להכניס את עצמו לדמיונות אלו של השפעת הסמים, שזה מכעיס את הבורא עוד יותר מכל עבירה אחרת ומעורר דינים קשים. וכן הוא עניין של כפיות טובה. שזה נוגד לחלוטין את דרך השכל להיות כופר בטובה. אפילו ילד הכי קטן שכופר בטובה זה מכעיס את הוריו, אפילו שהוא לכאורה עדיין קטן ולא מבין כלום. מי נקרא ילד טוב? מי שיודע להגיד תודה. כי כפיות הטובה זה עצם הרע של האדם. מאחר וכאמור היה ראוי להכיר טובה למיטיבו כמו שראינו שאפילו חיות יודעות להכיר טובה כמו שנאמר "ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו".

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

כוונת הברכות:

ההוגה שם ה': אמרו חז"ל (ע"ז יח.) ההוגה את השם באותיותיו אין לו חלק לעולם הבא. וכתבו הפוסקים והמקובלים שאף ההוגה שם ה' במילוי אותיותיו דהיינו שאומר כל אות בפני עצמה הרי הוא בכלל הוגה את השם באותיותיו. (הליכות עולם, ח/א, עמ' מעט).

וכל זה לעניין שם הוי"ה, אבל לעניין שם אדנות, וכן לעניין שם "אהיה" יש להקל לאומרו באותיותיו. ואף לעניין שם הוי"ה, נראה שאם אינו מתכוון לשם הוי"ה יש להקל. ולכן מותר לומר בתפילת שחרית "אביי הוה מסדר סדר המערכה", בלא הפסק בין תיבת אביי לתיבת הוה, אף על פי שנראה כאומר שם הוי"ה. ומכל מקום, טוב יותר להפסיק מעט בין תיבת אביי לתיבת הוה (הליכות עולם ח/א עמ' ג).

בנוסף לשם יחוד, שיש נוהגים לאומרו קודם עשיית מצווה, האיך אומרים ליחדא שם יו"ד ה"א בוא"ו ה"א, דהוי הוגה השם באותיותיו, שהוא איסור חמור. ולכן, הנכון לומר כמ"ש בשו"ת חתם סופר, (חו"מ, קצב) יו"ד ק"א בוא"ו ק"א (קא צרווייה). או כמ"ש בקיצור שלי"ה בשם האר"י ז"ל, יו"ד אי ה"א בוא"ו אי ה"א. (יבי"א ח/ט, יב).

דיני אזכרת ה':

הלומד בתלמוד ובמדרשי חז"ל ופגע בדרך לימודו בפסוקים שיש בהם אזכרות, מצווה שיקרא כהויותם, כדמותם וכצלמם ולא ישנה לומר "השם" (חזו"ע עמ' תקיג). והוא הדין למי שדורש ברבים ומזכיר פסוקים בדרשתו רשאי לומר שם ה' כקריאתו ואפילו אינו אומר כל הפסוק אלא רק חלק ממנו, רשאי להזכיר שם ה', ורק הרוצה להחמיר יסיים כל הפסוק (יבי"א ח/ט קד, ד).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

במשפחות שאינן שומרות תורה ומצוות הממצאים קשים מאוד, לפי הסטטיסטיקה אחד מכל שלושה זוגות חילונים מפרקים את החבילה. כמובן אלו ממצאים הרחוקים מאוד ממושגים של כבוד הדדי וכבוד לאישה. במסגרת המשפחתית הרגילה שלהם מקובל מאוד שיש חשבונות בנק נפרדים לבעל ולאישה וזו תופעה שכמובן אינה מעידה על אמון הדדי גדול במיוחד.

משפחה תורנית מגדלת בביתה עשרה ילדים בשלום ובשלווה, בהסתפקות במועט - כמדבר. הברכה שורה בבית, הילדים גדלים לתורה וליראת שמים ולמידות טובות. הם מחונכים לתפארת יש דרך ארץ להורים, "בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנך". (תהילים קכג). איזו נחת יהודית אמיתית. לעומת זאת, בתא המשפחתי שאינו שומר תורה ומצוות, גידול של שני ילדים הוא משימה קשה וכמעט בלתי אפשרית, לא אנו קובעים זאת, יש הודאת בעל דין - ההורים עצמם מתאוננים על הקושי הגדול שלהם.

ליעקב אבינו בחיר האבות היו ארבע נשים. הוא הקים מהן את שנים עשר שבטי ישראל. יש אומרים שעם כל אחד מהשבטים נולדה תאומה, ויש אומרים שלישיה (שתי תאומות וכן אחד), הם גדלו בביתם מוסד שלם, איך יעקב עשה זאת? איך אפשר לגדל משפחה גדולה כזו עם ארבע נשים? הוא ידע לנהוג עם כולן בשלום, בשלימות. כל אחת ידעה שהיא מלכה בביתה. וכך השתיתו את בית ישראל. את היסוד וההדרכה להנהגת הבית קיבלו ישראל במתן תורה (שיר השירים רבה א) כאשר הקב"ה נתן את התורה לעם ישראל, נאמר (שמות יט, ג) "כה תאמר לבית ישראל" לבית יעקב - אלו הנשים, נאמרה בלשון אמירה, שהיא לשון רכה, ואילו לבית ישראל - אלו האנשים נאמר בלשון ותגד - דיבור קשה, דברים קשים כגדים. הדיבור אל האשה צריך להיות ברכות ובנעימות, טבע האישה שכדי להשפיע עליה צריך לדבר בנחת, דיבור קשה משיג ההפך.

(משכני אחריו, במדבר א')

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

"משכו וקחו לכם צאן...ושחטו הפסח" - משכו ידיכם מאלילים וקחו לכם צאן של מצוה" (רש"י פסוק ו')

יש בפסוק זה רמז למאמר יהודה בן תימא "הוי עז כנמר וקל כנשר, רץ כצבי וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמיים". (אבות ה,כ). "קחו לכם צאן" - ראשי תיבות: צ'בי א'ורי נ'מר - שעל ידם נתקרב לעבודתו יתברך.

גם רבקה שציוותה ליעקב להתברך מפי יצחק אביו, אמרה לו "לך נא אל הצאן" (בראשית כז,ט), כי בשעה ההיא היו נחוצים ביותר שלושת מידות הדיקות הנלמדות מהצבי האריה והנשר (ראשי תיבות צאן) ריצה, גבורה, וקלות.

"קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא"

נפרש את הפסוק בדרך מוסר ודעת, "קדש לי כל בכור" - יקדש האדם את מחשבתו הטובה, הנקראת "בכור" כשם שהבכור הוא ראשית לכל, אף המחשבה היא ראשית לכל דבר. על האדם לכלכל את כל דרכיו, ולהכניס בהם מחשבה של מצוה. אם הוא בונה בית, יחשוב שהוא בא לקיים מצוות "מעקה" ומצוות "מזוזה" והקמת בית, וכל המצוות הנוגעות בבית. כשאישה לשה את העיסה, תתבונן כיצד היא מתכוננת לקיים מצוות הפרשת חלה, ושאר מצוות התלויות בלחם ובמזון, וכך לפני כל מעשה יחשוב האדם על המצווה אותה הוא מקיים.

העלון מוקדש להצלחת:

מרת אימי ויויאן בת נוריה	מור אבי אוריאל בן ציפורה
בת חן בת עירית	עזרא בן נאוה
אליעד אליהו בן אריאלה	גיא בן איריס
בר ושרית ישראל	אלעזר בן כוכבה

העלון מוקדש לרפואת:

צ'יצ'אן בן ביסקה	מרים בת אסתר בלור
חזלה בת חביבה	ליטל בת אורנה חווה
אהוד בן רבקה	ראובן בן חנה
דביר בן גאולה	מרדכי בן ג'ראן
ויקטור בן שמחה	יוסף בן שושנה